ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)

12 maart 2026*

„Hogere voorziening – Personeel in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) – Internationaal arbeidscontractant die is aangeworven door de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië en Herzegovina – Opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd – Beëindiging van de arbeidsovereenkomst als gevolg van de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Unie – Hogere voorziening ingesteld door een lidstaat die niet heeft geïntervenieerd in de procedure voor het Gerecht – Artikel 56, derde alinea van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie – Ontvankelijkheid van de hogere voorziening – Begrip ‚geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden' – Incidentele hogere voorziening – Ontvankelijkheid"

In zaak C-728/23 P,

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ingesteld op 27 november 2023,

Koninkrijk Spanje, vertegenwoordigd door M. Morales Puerta als gemachtigde,

rekwirant,

andere partijen in de procedure:

Robert Stockdale, wonende te Bristol (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door N. de Montigny, avocate,

verzoeker in eerste aanleg,

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door M. Bauer en J. Rurarz als gemachtigden,

Europese Commissie, aanvankelijk vertegenwoordigd door D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker, T. Lilamand en Y. Marinova als gemachtigden en vervolgens door D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker en Y. Marinova als gemachtigden,

Europese dienst voor extern optreden (EDEO), vertegenwoordigd door S. Marquardt, S. Rodríguez Sánchez-Tabernero en R. Spáč als gemachtigden,

Speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië en Herzegovina, vertegenwoordigd door B. Bajic als gemachtigde, bijgestaan door E. Raoult, avocate,

* Procestaal: Frans.

verweerders in eerste aanleg,

wijst

HET HOF (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: F. Biltgen, kamerpresident, T. von Danwitz (rapporteur), vicepresident van het Hof, I. Ziemele, A. Kumin en S. Gervasoni, rechters,

advocaat-generaal: N. Emiliou,

griffier: A. Calot Escobar,

gezien de stukken,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 18 september 2025,

het navolgende

Arrest

1 Met zijn hogere voorziening vordert het Koninkrijk Spanje gedeeltelijke vernietiging van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 26 juli 2023, Stockdale/Raad e.a. (T-776/20, EU:T:2023:422; hierna: „bestreden arrest”), houdende gedeeltelijke aanvaarding van de excepties van onbevoegdheid en niet-ontvankelijkheid die verweerders in eerste aanleg hebben opgeworpen tegen het door Robert Stockdale krachtens de artikelen 263, 268 en 272 VWEU ingestelde beroep waarbij deze laatste primair heeft gevorderd dat 1) het besluit van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie (hierna: „SVEU”) in Bosnië en Herzegovina van 17 november 2020 tot beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst met ingang van 31 december 2020 onwettig werd verklaard en dat de schade werd vergoed die hij als gevolg van dat besluit stelde te hebben geleden, 2) zijn contractuele relatie met de SVEU in Bosnië en Herzegovina werd geherkwalificeerd als arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd (AOT), en 3) de schade werd vergoed die hij stelde te hebben geleden doordat de Raad van de Europese Unie, de Europese Commissie en de Europese Dienst voor extern optreden (EDEO) geen duidelijk, voor hem geldend statuut hadden vastgesteld, en subsidiair dat de Unie in geval van afwijzing van zijn primaire vordering niet-contractueel aansprakelijk werd gesteld op grond dat in zijn arbeidsvoorwaarden zijn grondrechten niet in acht waren genomen.

2 Met zijn incidentele hogere voorziening vordert Stockdale vernietiging of gedeeltelijke herziening van het bestreden arrest voor zover het Gerecht zijn beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Toepasselijke bepalingen

Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie

3 Artikel 50 bis, lid 1, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie luidt als volgt:

„Het Gerecht oefent in eerste aanleg de bevoegdheden uit om uitspraak te doen in geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden krachtens artikel 270 [VWEU], daaronder begrepen de geschillen tussen enige instelling, enig orgaan of enige instantie enerzijds, en hun personeelsleden anderzijds, waarvoor het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is verklaard."

4 Artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt:

„Uiterlijk binnen twee maanden te rekenen vanaf de betekening van de bestreden beslissing kan bij het Hof van Justitie een verzoek om hogere voorziening worden ingediend tegen eindbeslissingen van het Gerecht, alsmede tegen beslissingen die het geding ten gronde slechts gedeeltelijk beslechten of die een einde maken aan een procesincident ter zake van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid.

Hogere voorziening staat open voor iedere partij die geheel of gedeeltelijk in het ongelijk is gesteld. […]

Met uitzondering van zaken betreffende geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden, staat hogere voorziening eveneens open voor de lidstaten en de instellingen van de Unie die niet in het geding voor het Gerecht zijn tussengekomen. In dit geval verschilt de positie van die lidstaten en instellingen niet van de positie van lidstaten of instellingen die in eerste aanleg zouden zijn tussengekomen."

Besluit 2019/1340

5 Artikel 4 van besluit (GBVB) 2019/1340 van de Raad van 8 augustus 2019 tot benoeming van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië en Herzegovina (PB 2019, L 209, blz. 10), met als opschrift „Uitvoering van het mandaat", was als volgt geformuleerd:

„1. De SVEU is, onder het gezag van de [hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid (HV)], verantwoordelijk voor de uitvoering van het mandaat.

[…]

3. De SVEU werkt nauw samen met de Europese dienst voor extern optreden (EDEO) en de bevoegde afdelingen daarvan."

6 Artikel 6 van dat besluit, met als opschrift „Vorming en samenstelling van het team", bepaalde het volgende:

„1. Binnen de grenzen van zijn mandaat en de daartoe vrijgemaakte financiële middelen is de SVEU verantwoordelijk voor het samenstellen van een team. In het team dient de door het mandaat vereiste deskundigheid inzake specifieke beleidsvraagstukken aanwezig te zijn. De SVEU brengt de Raad en de Commissie telkens onmiddellijk op de hoogte van de samenstelling van het team.

2. De lidstaten, de instellingen van de Unie en de EDEO kunnen voorstellen personeel te detacheren bij de SVEU. De bezoldiging van het gedetacheerde personeel komt ten laste van respectievelijk de lidstaat, de betrokken instelling van de Unie of de EDEO. Deskundigen die door de lidstaten bij de instellingen van de Unie of de EDEO zijn gedetacheerd, kunnen eveneens ter samenwerking aan de SVEU worden toegewezen. Internationaal aangeworven personeel heeft de nationaliteit van een lidstaat.

3. Al het gedetacheerde personeel blijft onder het administratieve gezag van de detacherende lidstaat, de detacherende instelling van de Unie of de EDEO en voert zijn taken uit en handelt in het belang van het mandaat van de SVEU."

Voorgeschiedenis van het geding

7 De voorgeschiedenis van het geding, zoals weergegeven in de punten 2 tot en met 18 van het bestreden arrest, kan ten behoeve van de onderhavige procedure worden samengevat als volgt.

8 Verzoeker is een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk die bij de SVEU in Bosnië en Herzegovina de functie van hoofd Financiën en Administratie heeft bekleed.

9 Op 11 maart 2002 heeft de Raad overeenkomstig artikel 33 VEU gemeenschappelijk optreden 2002/211/GBVB inzake de benoeming van een speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië en Herzegovina (PB 2002, L 70, blz. 7) vastgesteld. Vervolgens heeft de Raad verschillende opeenvolgende handelingen vastgesteld waarbij hij zonder onderbreking voor een bepaalde ambtstermijn een SVEU in Bosnië en Herzegovina heeft benoemd.

10 Toen Stockdale op 29 december 2020 het in punt 1 van het onderhavige arrest genoemde beroep instelde, was de SVEU in Bosnië en Herzegovina voor de periode van 1 september 2019 tot en met 31 augustus 2021 benoemd bij besluit 2019/1340.

11 Stockdale is op basis van een eerste arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd (ABT) bij de SVEU in Bosnië en Herzegovina aangeworven vanaf 15 februari 2006, voor een periode die de ambtstermijn van deze laatste niet kon overschrijden. Vanaf 1 maart 2007 heeft hij 16 opeenvolgende ABT's gesloten met de SVEU. De laatste ABT die Stockdale heeft gesloten (hierna: „betrokken overeenkomst") had volgens artikel 5 ervan een looptijd van 1 september 2019 tot en met 31 augustus 2021.

12 Daarnaast heeft Stockdale ook 13 tripartiete overeenkomsten gesloten met de Commissie en de SVEU in Bosnië en Herzegovina, waarbij hij met ingang van 1 juli 2007 is aangesteld als waarnemend bureauhoofd. Deze overeenkomsten bepaalden dat in geval van overlijden of ontslag van de SVEU, of een ongeval dan wel ziekte waardoor die zijn functie niet kon uitoefenen, of wanneer de tussen de Commissie en die SVEU gesloten financieringsovereenkomst zou worden beëindigd, Stockdale verantwoordelijk zou worden voor het beheer van de aan de SVEU toegewezen middelen. De laatste overeenkomst van waarnemend bureauhoofd is op 7 oktober 2019 door Stockdale ondertekend.

13 Op 24 januari 2020 zijn de vertegenwoordigers van de Unie en het Verenigd Koninkrijk overgegaan tot ondertekening van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB 2020, L 29, blz. 7; hierna: „terugtrekkingsakkoord"), dat

namens de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (EGA) is goedgekeurd bij besluit (EU) 2020/135 van de Raad van 30 januari 2020 betreffende de sluiting van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB 2020, L 29, blz. 1).

14 Het terugtrekkingsakkoord is overeenkomstig artikel 185 ervan in werking getreden op 1 februari 2020. Artikel 126 van dit akkoord bepaalde een overgangsperiode, die is ingegaan op de datum van inwerkingtreding ervan en is geëindigd op 31 december 2020. Overeenkomstig artikel 127, lid 6, van het terugtrekkingsakkoord moest een verwijzing naar de „lidstaten" in het Unierecht aldus worden opgevat dat zij ook het Verenigd Koninkrijk omvatte.

15 Op 24 juni 2020 heeft Stockdale in een brief aan de SVEU in Bosnië en Herzegovina gevraagd om zijn rechten te vernemen en erop gewezen dat het discriminatie zou opleveren indien zijn functie uiteindelijk als overtollig zou worden aangemerkt wanneer het bureau van de SVEU zou worden overgebracht naar de delegatie van de Unie in die staat en dus naar de EDEO. In het bijzonder heeft hij benadrukt dat voor het internationale personeel van de SVEU geen ontslagvergoeding of recht op werkloosheid was geregeld en dat er geen enkele bepaling over de pensioenbijdragen bestond.

16 Op 7 juli 2020 heeft de SVEU in Bosnië en Herzegovina dit verzoek doorgezonden aan de directeur van de dienst Instrumenten buitenlands beleid van de Commissie, waarbij hij aangaf dat Stockdale vragen opwierp over zijn arbeidsvoorwaarden, met name met het oog op een waarschijnlijke beëindiging van de betrokken overeenkomst ingevolge de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Unie. Op 13 juli 2020 heeft een afdelingshoofd van deze dienst geantwoord dat die niet belast was met de personeelszaken van het GBVB, en de SVEU geadviseerd om daarover de EDEO te raadplegen. Dat afdelingshoofd heeft er voorts op gewezen dat, voor zover het verzoek van Stockdale financiële aspecten betrof, hem overeenkomstig de betrokken overeenkomst geen ontslagvergoeding of pensioenbijdrage kon worden betaald.

17 Op 15 september 2020 heeft de SVEU in Bosnië en Herzegovina de brief van Stockdale van 24 juni 2020 doorgezonden aan de EDEO.

18 Op 28 september 2020 heeft Stockdale de SVEU opnieuw schriftelijk verzocht om nadere informatie over zijn mogelijkheden om zijn functie te blijven vervullen na de overgangsperiode. Nadat de SVEU zich tot de dienst Instrumenten buitenlands beleid van de Commissie had gewend, heeft de directeur van die dienst op 2 oktober 2020 geantwoord dat er voor staatsburgers van het Verenigd Koninkrijk geen uitzondering was vastgesteld en dat hun overeenkomsten op 31 december 2020 zouden worden beëindigd.

19 Op 17 november 2020 heeft de SVEU in Bosnië en Herzegovina een beëindigingsbesluit vastgesteld waarbij met inachtneming van een opzeggingstermijn een einde werd gesteld aan de betrokken overeenkomst. Dat besluit (hierna: „beëindigingsbesluit") trad op 31 december 2020 in werking.

20 Op 25 november 2020 heeft Stockdale de SVEU in Bosnië en Herzegovina verzocht om het beëindigingsbesluit te herzien.

Procedure bij het Gerecht en bestreden arrest

21 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 29 december 2020, heeft Stockdale beroep ingesteld tegen de Raad, de Commissie en de EDEO alsmede tegen de SVEU in Bosnië en Herzegovina, waarbij hij het Gerecht verzocht om:

– primair, ten eerste, het beëindigingsbesluit onrechtmatig te verklaren, ten tweede, verweerders te veroordelen om hem 10 000 EUR te betalen ter vergoeding van de immateriële schade die door dat besluit was ontstaan, en ten derde, zijn herplaatsing te gelasten of, subsidiair, verweerders te veroordelen om hem 393 850,08 EUR te betalen ter vergoeding van de materiële schade die door dat besluit was ontstaan (hierna: „eerste vordering");

– primair, zijn contractuele relatie met de SVEU in Bosnië en Herzegovina te herkwalificeren als een AOT en vast te stellen dat verweerders hun contractuele verplichtingen niet waren nagekomen, in het bijzonder het vereiste van kennisgeving van een geldige opzeggingstermijn in het kader van de beëindiging van een AOT (hierna: „tweede vordering");

– primair, te verklaren dat de Raad, de Commissie en de EDEO hem tijdens zijn dienstverband bij de SVEU in Bosnië en Herzegovina discriminerend hadden behandeld met betrekking tot zijn bezoldiging, pensioenrechten en aanverwante voordelen, vast te stellen dat hij had moeten worden aangeworven als tijdelijke functionaris van de Raad, de Commissie of de EDEO, en deze drie verweerders te veroordelen tot vergoeding van de schade die voortvloeide uit het feit dat arbeidscontractanten die waren aangeworven in het kader van het GBVB niet werden onderworpen aan de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Unie (hierna: „RAP") of een met de RAP vergelijkbare rechtsregeling (hierna: „derde vordering"), en

– subsidiair, de Raad, de Commissie en de EDEO uit hoofde van hun niet-contractuele aansprakelijkheid te veroordelen tot betaling van een vergoeding van 400 000 EUR voor de schade die het gevolg was van de niet-eerbiediging van zijn grondrechten (hierna: „vierde vordering");

22 Bij afzonderlijke verzoekschriften van de Commissie en de Raad, van de EDEO en van de SVEU in Bosnië en Herzegovina, neergelegd ter griffie van het Gerecht op respectievelijk 11 mei 2021, 12 mei 2021 en 30 juni 2021, hebben deze partijen excepties van niet-ontvankelijkheid en onbevoegdheid opgeworpen, met name op grond dat het beëindigingsbesluit en de mogelijke onregelmatigheden waarop Stockdale zich had beroepen, niet aan hen konden worden toegerekend.

23 Op 30 augustus 2021 heeft Stockdale zijn opmerkingen over de excepties van niet-ontvankelijkheid en onbevoegdheid ingediend, met het verzoek deze te verwerpen.

24 Het Gerecht heeft op grond van artikel 130 van zijn Reglement voor de procesvoering beslist om met betrekking tot alle vorderingen van verzoeker in eerste aanleg uitspraak te doen over de bevoegdheids- en ontvankelijkheidskwesties alvorens de zaak ten gronde te behandelen.

25 Bij het bestreden arrest heeft het Gerecht de door de verwerende partijen opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid en onbevoegdheid gedeeltelijk afgewezen.

26 Om te beginnen blijkt uit punt 167 van het bestreden arrest dat het Gerecht wat de eerste vordering betreft, heeft geoordeeld dat het op grond van artikel 263 VWEU bevoegd was om uitspraak te doen op het verzoek tot toetsing van de rechtmatigheid van het beëindigingsbesluit, dat is vastgesteld door een entiteit die onder de Unie ressorteert en krachtens de Verdragen is opgericht, namelijk de SVEU in Bosnië en Herzegovina, en dat het op grond van artikel 268 VWEU ook bevoegd was om uitspraak te doen op de vordering tot financiële vergoeding van de immateriële en materiële schade die verzoeker in eerste aanleg vanwege dat besluit stelde te hebben geleden. Nadat het in punt 139 van het bestreden arrest de SVEU in Bosnië en Herzegovina had gelijkgesteld met een orgaan van de Unie dat het beëindigingsbesluit had vastgesteld, heeft het Gerecht in dit punt 167 van het bestreden arrest geconcludeerd dat deze vorderingen ontvankelijk waren wat de SVEU in Bosnië en Herzegovina betreft, en niet-ontvankelijk wat de Raad, de Commissie en de EDEO betreft.

27 Wat daarentegen de vordering van Stockdale betreft om te gelasten dat hij bij de SVEU in Bosnië en Herzegovina werd herplaatst, blijkt uit punt 168 van het bestreden arrest dat het Gerecht zich onbevoegd heeft verklaard op grond dat de Unierechter in beginsel, ook bij een beroep tot schadevergoeding, geen bevelen aan een instelling, orgaan of instantie van de Unie kan richten zonder inbreuk te maken op de prerogatieven van de administratie.

28 Vervolgens heeft het Gerecht in punt 169 van het bestreden arrest de tweede vordering in haar geheel afgewezen wegens onbevoegdheid. In punt 84 van dat arrest heeft het namelijk ten eerste vastgesteld dat het niet bevoegd was om uitspraak te doen op het verzoek om de SVEU in Bosnië en Herzegovina, als werkgever van Stockdale, te gelasten zijn arbeidsovereenkomst met de SVEU te herkwalificeren als een AOT. Ten tweede heeft het Gerecht in punt 85 van dat arrest geoordeeld dat het verzoek om vast te stellen dat verweerders hun contractuele verplichtingen niet zijn nagekomen, niet werd ingediend ter ondersteuning van een vordering tot nietigverklaring of een schadevordering en daarom moest worden geacht er uitsluitend toe te strekken dat het Gerecht bij wege van een algemene verklaring of een beginselverklaring een standpunt innam, waartoe het op grond van de Verdragen niet bevoegd is.

29 Ten slotte heeft het Gerecht zich in punt 170 van het bestreden arrest krachtens artikel 268 VWEU bevoegd verklaard om uitspraak te doen over de derde en de vierde vordering strekkende tot vergoeding van de schade die Stockdale stelde te hebben geleden doordat geen duidelijk statuut was vastgesteld dat op hem van toepassing was. Zoals blijkt uit punt 162 van het bestreden arrest was het Gerecht van oordeel dat elk mogelijk onrechtmatig verzuim bij de vaststelling van een algemene regeling voor arbeidscontractanten die onder het GBVB in het algemeen of de SVEU in Bosnië en Herzegovina in het bijzonder vallen, aan de Raad moet worden toegerekend, zodat deze vorderingen ontvankelijk waren wat deze laatste betreft. Dienaangaande heeft het Gerecht er in punt 148 van het bestreden arrest op gewezen dat het aan de Raad staat om het GBVB uit te werken en op basis van de algemene richtsnoeren en strategische beleidslijnen van de Europese Raad de besluiten te nemen die nodig zijn voor het bepalen en uitvoeren van dat beleid. De vaststelling, indien nodig, van een rechtsregeling die van toepassing is op arbeidscontractanten die in het kader van het GBVB zijn aangeworven, valt volgens het Gerecht onder de uitvoering van het GBVB en derhalve onder de bevoegdheid van de Raad.

Conclusies van partijen

Conclusies in de principale hogere voorziening

30 Het Koninkrijk Spanje verzoekt het Hof:

– het bestreden arrest te vernietigen voor zover de SVEU in Bosnië en Herzegovina als verweerder is beschouwd voor wat de eerste vordering van verzoeker in eerste aanleg betreft, en

– te verklaren dat de eerste vordering ontvankelijk is voor wat de Raad betreft en niet-ontvankelijk is voor wat de SVEU in Bosnië en Herzegovina betreft.

31 Stockdale verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje toe te wijzen, en

– verweerders te verwijzen in de kosten van de onderhavige hogere voorziening.

32 De Raad verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening af te wijzen, en

– het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten van de Raad in de onderhavige procedure.

33 De Commissie verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening af te wijzen, en

– het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

34 De EDEO verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening ongegrond of, subsidiair, niet-ontvankelijk te verklaren, en

– het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

35 De SVEU in Bosnië en Herzegovina verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening niet-ontvankelijk of in elk geval ongegrond te verklaren, en

– het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Conclusies in de incidentele hogere voorziening

36 Stockdale verzoekt het Hof:

– het bestreden arrest gedeeltelijk te vernietigen;

– de tweede vordering (van contractuele aard) strekkende tot verkrijging van schadevergoeding wegens niet-nakoming van verplichtingen van de werkgever ontvankelijk te verklaren;

– voor recht te verklaren dat de eerste en de tweede vordering (van contractuele aard) ontvankelijk zijn voor zover zij zijn gericht tegen alle verweerders;

– te verklaren dat het wetgevingsinitiatief en de wetgevingsprocedure als bedoeld in artikel 336 VWEU niet worden geacht uitgesloten te zijn op het gebied van het GBVB;

– te verklaren dat de vierde vordering (van niet-contractuele aard) eveneens ontvankelijk is voor zover zij is gericht tegen de Commissie, en

– verweerders te verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure en de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht.

37 De Raad verzoekt het Hof:

– de incidentele hogere voorziening deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond te verklaren, en

– Stockdale te verwijzen in de kosten van de Raad in de onderhavige procedure.

38 De Commissie verzoekt het Hof:

– de incidentele hogere voorziening niet-ontvankelijk of, subsidiair, ongegrond te verklaren, en

– Stockdale te verwijzen in de kosten.

39 De EDEO en de SVEU in Bosnië en Herzegovina verzoeken het Hof:

– de incidentele hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of, subsidiair, kennelijk ongegrond te verklaren, en

– Stockdale te verwijzen in de kosten.

Principale hogere voorziening

40 In de onderhavige zaak heeft het Koninkrijk Spanje op grond van artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie hogere voorziening ingesteld tegen het arrest waarbij het Gerecht uitspraak heeft gedaan over de excepties van onbevoegdheid en niet-ontvankelijkheid die verweerders in eerste aanleg hebben opgeworpen tegen het door Stockdale, voormalig arbeidscontractant van de SVEU in Bosnië en Herzegovina, krachtens de artikelen 263, 268 en 272 VWEU ingestelde hoofdberoep, waarbij hij met name heeft gevorderd dat het beëindigingsbesluit onwettig werd verklaard en dat de schade die hij als gevolg van dat besluit stelde te hebben geleden financieel werd vergoed, dat zijn contractuele relatie met de SVEU in Bosnië en Herzegovina werd geherkwalificeerd als AOT, en dat voornoemde verweerders werden veroordeeld tot vergoeding van de contractuele en niet-contractuele schade die hij stelde te hebben geleden.

Argumenten van partijen

41 Het Koninkrijk Spanje verklaart dat het op de datum van uitspraak van het bestreden arrest had verzocht om toelating tot interventie, aan de zijde van Stockdale, in de procedure bij het Gerecht, maar nog niet was toegelaten als interveniënt.

42 Ter ondersteuning van zijn hogere voorziening voert het Koninkrijk Spanje twee middelen aan waarbij het opkomt tegen het bestreden arrest voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat de SVEU in Bosnië en Herzegovina een orgaan is dat juridisch losstaat van de Raad en moet worden geacht de hoedanigheid van verweerder te hebben voor wat betreft de eerste vordering van verzoeker in eerste aanleg.

43 Stockdale meent dat de hogere voorziening gegrond is.

44 De EDEO en de SVEU in Bosnië en Herzegovina zijn van mening dat de hogere voorziening niet-ontvankelijk en hoe dan ook ongegrond is. De Commissie stelt dat de hogere voorziening deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond is. Volgens de Raad is de hogere voorziening ongegrond.

Beoordeling door het Hof

45 Volgens artikel 56, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan bij het Hof hogere voorziening worden ingesteld tegen eindbeslissingen van het Gerecht, alsmede tegen beslissingen waarbij het een geding ten gronde slechts gedeeltelijk beslecht of een einde maakt aan een procesincident ter zake van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid. In artikel 56, tweede alinea, van dit Statuut is bepaald dat hogere voorziening openstaat voor iedere partij die geheel of gedeeltelijk in het ongelijk is gesteld.

46 In de derde alinea van dat artikel 56 is bepaald dat met uitzondering van zaken betreffende geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden, hogere voorziening eveneens openstaat voor de lidstaten en de instellingen van de Unie die niet in het geding voor het Gerecht zijn tussengekomen. In dat geval verschilt de positie van die lidstaten en instellingen niet van de positie van de lidstaten of de instellingen die in eerste aanleg zouden zijn tussengekomen.

47 Zoals de advocaat-generaal in de punten 41 tot en met 43 van zijn conclusie heeft uiteengezet, verleent artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie de lidstaten een verruimd recht om hogere voorziening in te stellen, dat afwijkt van de algemene regel in de tweede alinea van dat artikel 56, volgens welke alleen de partijen die geheel of gedeeltelijk in het ongelijk zijn gesteld, en die dus voor het Gerecht hebben geïntervenieerd, het recht hebben om hogere voorziening in te stellen tegen de beslissingen van het Gerecht waardoor een einde komt aan het geding of die een einde maken aan een procesincident ter zake van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid.

48 Deze bepaling voorziet echter in een beperking van dat verruimde recht aangezien een lidstaat of een instelling van de Unie in „zaken betreffende geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden” slechts hogere voorziening kan instellen tegen een eindbeslissing indien deze lidstaat of instelling heeft geïntervenieerd in de zaak voor het Gerecht (zie naar analogie arrest van 5 oktober 2000, Raad/Busacca e.a., C-434/98 P, EU:C:2000:546, punt 21).

49 Gelet op deze overwegingen moet worden nagegaan of de door het Koninkrijk Spanje ingestelde hogere voorziening moet worden geacht te zijn ingesteld in een zaak betreffende een „geschil tussen de Unie en haar personeelsleden" en dus moet worden geacht niet-ontvankelijk te zijn krachtens artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Bij deze beoordeling moet behalve met de bewoordingen zelf van deze bepaling ook rekening worden gehouden met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt.

50 Wat in de eerste plaats de bewoordingen van artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden" in algemene bewoordingen is geformuleerd en niet verwijst naar een van de rechtsmiddelen waarin het VWEU voorziet. Meer bepaald verwijst deze bepaling niet naar artikel 270 VWEU, dat voor ambtenarengeschillen een specifiek rechtsmiddel creëert dat verschilt van de algemene rechtsmiddelen, zoals het beroep tot nietigverklaring van artikel 263 VWEU en het beroep tot schadevergoeding dat wordt geregeld door artikel 268 VWEU, gelezen in samenhang met artikel 340, tweede en derde alinea, VWEU.

51 Wat in de tweede plaats de context van artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft, moet worden benadrukt dat volgens artikel 50 bis, lid 1, van dat Statuut „[het] Gerecht […] in eerste aanleg de bevoegdheden [uitoefent] om uitspraak te doen in geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden krachtens artikel 270 [VWEU], daaronder begrepen de geschillen tussen enige instelling, enig orgaan of enige instantie enerzijds, en hun personeelsleden anderzijds, waarvoor het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is".

52 Hieruit volgt dat artikel 50 bis, lid 1, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat de omvang bepaalt van de bevoegdheid van het Gerecht als rechter voor ambtenarenzaken van de Unie, niet alleen verwijst naar de in artikel 270 VWEU bedoelde geschillen, te weten die welke onder het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie en de RAP vallen, maar ook naar alle „geschillen tussen enige instelling, enig orgaan of enige instantie enerzijds, en hun personeelsleden anderzijds, waarvoor het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is verklaard". Deze bepaling kan dus niet aldus worden uitgelegd dat zij de bevoegdheid van het Gerecht als rechter voor ambtenarenzaken beperkt tot geschillen die onder artikel 270 VWEU vallen.

53 In die omstandigheden kan evenmin worden geoordeeld dat artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, doordat het verwijst naar „geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden", enkel ziet op geschillen die onder artikel 270 VWEU vallen, met uitsluiting van gedingen die zijn ingeleid op grond van artikel 263 VWEU of artikel 268 VWEU. De betekenis en de draagwijdte van het begrip „geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden", dat voorkomt in artikel 50 bis, lid 1, en in artikel 56, derde alinea, van dat Statuut, kunnen binnen diezelfde handeling immers niet verschillen afhankelijk van de bepaling waarin dit begrip wordt gebruikt. Bovendien moet worden opgemerkt dat de draagwijdte van dit begrip in artikel 270 VWEU wordt beperkt door de zinsnede „binnen de grenzen en onder de voorwaarden vastgesteld door het Statuut van de ambtenaren van de Unie", zodat dit begrip noodzakelijkerwijs een ruimere draagwijdte moet hebben wanneer het wordt gebruikt zonder een dergelijke beperkende bepaling, zoals in artikel 56, derde alinea, van dat Statuut. Hieruit volgt dat op basis van de context van laatstgenoemde bepaling niet kan worden aangenomen dat de werkingssfeer van deze bepaling beperkt is tot geschillen die onder artikel 270 VWEU vallen.

54 In dit verband zij er ook aan herinnerd dat het Hof met betrekking tot de afbakening van de rechterlijke bevoegdheden en de rechtsmiddelen waarin artikel 270 VWEU enerzijds en de artikelen 263 en 268 VWEU anderzijds voorzien, herhaaldelijk heeft geoordeeld dat artikel 270 VWEU de rechterlijke instanties van de Unie de materiële bevoegdheid verleent om uitspraak te doen over geschillen die voortvloeien uit de arbeidsverhouding tussen die ambtenaren en personeelsleden en de instellingen van de Unie (zie in die zin arresten van 10 september 2015, Heroverweging Missir Mamachi di Lusignano/Commissie, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, punt 41, en 5 mei 2022, Commissie/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, punt 41).

55 Zo is het vaste rechtspraak dat de rechterlijke instanties van de Unie bevoegd zijn om uitspraak te doen in een geschil tussen een ambtenaar of een personeelslid en de instelling waartoe deze behoort, zelfs al betreft het een beroep tot schadevergoeding, wanneer het zijn oorsprong vindt in de arbeidsverhouding tussen de betrokkene en de instelling (zie in die zin arrest van 10 september 2015, Heroverweging Missir Mamachi di Lusignano/Commissie, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, punten 38 en 42).

56 De bevoegdheid ratione materiae van de rechterlijke instanties van de Unie om kennis te nemen van geschillen in ambtenarenzaken vloeit immers voort uit de oorsprong van het betrokken geschil – die wordt omschreven in punt 54 van het onderhavige arrest – en niet uit de rechtsgrondslag waarop een beroep als zodanig kan worden gebaseerd (zie naar analogie arresten van 10 september 2015, Heroverweging Missir Mamachi di Lusignano/Commissie, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, punt 50, en 5 mei 2022, Commissie/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

57 In de derde plaats wordt de in punt 53 van het onderhavige arrest gegeven uitlegging ook bevestigd door het doel en de strekking van de uitsluiting van ambtenarenzaken waarin artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie voorziet, met dien verstande dat deze uitsluiting met name berust op het individuele karakter van geschillen inzake personeelsbeheer, die slechts kunnen leiden tot nietigverklaring van individuele besluiten (zie naar analogie arrest van 5 oktober 2000, Raad/Busacca e.a., C-434/98 P, EU:C:2000:546, punt 23) of tot vergoeding van schade die de ambtenaren of personeelsleden van de instellingen en organen van de Unie persoonlijk hebben geleden.

58 Zoals de advocaat-generaal in punt 42 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, beoogt het door deze bepaling aan de instellingen en de lidstaten verleende verruimde recht immers de bevoorrechte verzoekers in hun hoedanigheid van „hoeders van het recht” in staat te stellen zich tot het Hof te wenden teneinde de samenhang van de rechtspraak te handhaven, zelfs wanneer de bij de procedure bij het Gerecht betrokken partijen bereid zijn de beslissing van het Gerecht te accepteren. Aangezien geschillen inzake personeelsbeheer, zoals in het vorige punt van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, een individueel karakter hebben, valt een eventueel beroep van een instelling of een lidstaat echter niet onder die doelstelling. Door de instellingen en de lidstaten dit verruimde recht niet toe te kennen, waardoor hun beroepsmogelijkheden worden beperkt tot die van artikel 56, tweede alinea, van dat Statuut, heeft de wetgever er dus uitdrukkelijk van afgezien de nastreving van die doelstelling te waarborgen.

59 In gedingen van dezelfde aard betreffende aangelegenheden met een individueel karakter, is er geen enkele reden om de lidstaten of de instellingen van de Unie een verruimd recht te verlenen om hogere voorziening in te stellen krachtens artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, en om aldus te interveniëren in geschillen betreffende

personeelsleden die onder het GBVB vallen, zoals het onderhavige, terwijl dit recht hun niet is verleend in het kader van gedingen met ambtenaren of personeelsleden van de Unie die handelen op grond van artikel 270 VWEU.

60 Dit geldt des te meer daar artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, voor zover het voorziet in een uitzondering op de algemene regel van de tweede alinea van dit artikel 56, volgens welke alleen de partijen die voor het Gerecht hebben geïntervenieerd, hogere voorziening tegen de beslissingen van het Gerecht kunnen instellen, niet ruim mag worden uitgelegd.

61 In casu moet worden opgemerkt dat het onderhavige geding zijn oorsprong vindt in de arbeidsverhouding tussen Stockdale en de SVEU in Bosnië en Herzegovina, zowel in zoverre het betrekking heeft op de onrechtmatigheid van het beëindigingsbesluit als in zoverre het strekt tot de financiële vergoeding van de vermeend als gevolg van dat besluit geleden schade, de herkwalificering van de contractuele verhouding als een AOT en de vergoeding van contractuele en niet-contractuele schade.

62 Derhalve moet worden geoordeeld dat het gehele onderhavige geding zijn oorsprong vindt in die arbeidsverhouding, waarbij dit geding, zowel in zoverre het betrekking heeft op de rechtmatigheid van de beëindiging van de betrokken arbeidsovereenkomst als in zoverre het strekt tot de financiële vergoeding van de vermeend als gevolg van die beëindiging geleden schade, de Unierechter ertoe kan brengen beoordelingen te formuleren ten aanzien van die arbeidsverhouding.

63 Overigens lijkt het in casu duidelijk dat de op de artikelen 263, 268 en 272 VWEU gebaseerde vorderingen van Stockdale een besluit met een individueel karakter betreffen.

64 Uit een en ander volgt dat het onderhavige geding moet worden beschouwd als een „geschil tussen de Unie en [een van] haar personeelsleden” in de zin van artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

65 Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door het argument dat de Raad, de Commissie en de EDEO in antwoord op de schriftelijk te beantwoorden vraag van het Hof hebben aangevoerd, namelijk dat het onderhavige geding niet eenvoudigweg kan worden gelijkgesteld met een geschil „tussen de Unie en haar personeelsleden” in de zin van artikel 56, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, aangezien het voorwerp ervan verder reikt dan die definitie en ook institutionele aspecten betreft. Noch de letterlijke noch de teleologische uitlegging van deze bepaling maakt het immers mogelijk om de draagwijdte van de in die bepaling opgenomen uitzondering betreffende „geschillen tussen de Unie en haar personeelsleden” te laten afhangen van de aard van de rechtsvragen die in het betrokken geding worden opgeworpen.

66 Bijgevolg moet de hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje niet-ontvankelijk worden verklaard.

Incidentele hogere voorziening

Argumenten van partijen

67 Ter ondersteuning van zijn incidentele hogere voorziening herhaalt Stockdale de vier vorderingen zoals zij in het bestreden arrest zijn geformuleerd, zonder evenwel de daaraan ten grondslag liggende middelen te preciseren.

68 In de uiteenzettingen met betrekking tot de eerste vordering voert Stockdale aan dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van de artikelen 4 en 6 van besluit 2019/1340, gelezen in samenhang met artikel 28, lid 1, VEU en artikel 33 VEU, door de SVEU in Bosnië en Herzegovina te beschouwen als een entiteit die tot het GBVB behoort en in rechte kan optreden, en deze laatste aan te merken als de enige verwerende partij voor de eerste vordering. Volgens Stockdale kunnen de speciale vertegenwoordigers van de Unie niet worden gelijkgesteld met instellingen, noch met entiteiten met rechtspersoonlijkheid, zodat zij niet rechtsgeldig kunnen worden aangemerkt als „organen of instanties van de Unie", en evenmin kunnen worden behandeld op dezelfde manier als andere entiteiten die tot het GBVB behoren, die ten minste in rechte kunnen optreden.

69 Wat de tweede vordering betreft, betwist Stockdale met name de beoordeling van het Gerecht volgens welke in het kader van die vordering werd verzocht om ten eerste een declaratoire vaststelling en ten tweede een bevel waarbij dat tweede verzoek niet-ontvankelijk is verklaard op grond dat het Gerecht daartoe niet bevoegd is. Volgens Stockdale had het Gerecht moeten oordelen dat de schadevorderingen die voortvloeiden uit de in deze vordering aangevoerde contractuele tekortkomingen, ontvankelijk waren op grond van artikel 268 VWEU.

70 Wat de derde vordering betreft, komt Stockdale op tegen de analyse van het Gerecht met betrekking tot de regeling die van toepassing is op door de SVEU in Bosnië en Herzegovina aangeworven internationale arbeidscontractanten, die volgens hem had moeten worden vastgesteld op grond van artikel 336 VWEU.

71 Wat de vierde vordering betreft, betwist hij de analyse van het Gerecht met betrekking tot het verzoek tot veroordeling van de instellingen op grond van de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Unie.

72 De Commissie, de EDEO en de SVEU in Bosnië en Herzegovina zijn van mening dat de incidentele hogere voorziening niet-ontvankelijk en hoe dan ook ongegrond is. De Raad is van mening dat de hogere voorziening deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond is.

Beoordeling door het Hof

73 Krachtens artikel 176 en artikel 178, leden 1 en 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof kan elke partij in de desbetreffende zaak voor het Gerecht die een belang heeft bij de toewijzing of de afwijzing van de hogere voorziening, een incidentele hogere voorziening instellen. Deze moet worden ingesteld bij afzonderlijke, van de memorie van antwoord onderscheiden, akte waarvan de conclusies strekken tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de beslissing van het Gerecht op grond van middelen en argumenten rechtens die verschillen van die welke in de memorie van antwoord zijn aangevoerd.

74 Anders dan de Commissie en de SVEU in Bosnië en Herzegovina in hun memories van antwoord op de incidentele hogere voorziening betogen, heeft Stockdale in casu, samen met zijn memorie van antwoord naar aanleiding van de kennisgeving van de door het Koninkrijk Spanje ingestelde hogere voorziening, bij afzonderlijke akte een incidentele hogere voorziening ingesteld.

75 Artikel 178, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie vereist echter dat de aangevoerde middelen en argumenten rechtens nauwkeurig aangeven tegen welke rechtsoverwegingen van de beslissing van het Gerecht zij zijn gericht.

76 Volgens vaste rechtspraak moet een hogere voorziening, ook een incidentele hogere voorziening, duidelijk aangeven tegen welke onderdelen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zij is gericht, en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven. Zo moet een hogere voorziening waarvan het betoog niet voldoende duidelijk en nauwkeurig is om het Hof in staat te stellen zijn rechtmatigheidstoezicht uit te oefenen, niet-ontvankelijk worden verklaard, ook al kan daaruit worden opgemaakt tegen welk onderdeel van het bestreden arrest zij is gericht. Wanneer uit de tekst van die hogere voorziening, die onduidelijk en dubbelzinnig is geformuleerd, niet op voldoende samenhangende en begrijpelijke wijze blijkt welke de wezenlijke elementen zijn waarop een middel is gebaseerd, kan het Hof zijn rechtmatigheidstoetsing niet verrichten zonder het risico te lopen een uitspraak ultra petita te doen (zie in die zin arresten van 29 september 2011, Arkema/Commissie, C-520/09 P, EU:C:2011:619, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 23 maart 2023, PV/Commissie, C-640/20 P, EU:C:2023:232, punt 200 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

77 Ook argumenten die enkel de voor het Gerecht aangevoerde argumenten herhalen of letterlijk overnemen, zonder aan te geven van welke onjuiste rechtsopvatting het Gerecht blijk zou hebben gegeven door deze af te wijzen, zijn niet-ontvankelijk. De hogere voorziening voldoet dan niet aan de motiveringseisen van artikel 256 VWEU, artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 168, lid 1, onder d), van het Reglement voor de procesvoering van het Hof. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof niet bevoegd is (zie in die zin arrest van 3 maart 2022, WV/EDEO, C-171/20 P, EU:C:2022:154, punt 86 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

78 Vastgesteld moet worden dat het betoog tot staving van de onderhavige incidentele hogere voorziening niet voldoet aan de in de punten 76 en 77 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte vereisten om het Hof in staat te stellen zijn rechtmatigheidstoetsing te verrichten.

79 Zoals verweerders terecht benadrukken, geven tal van de ter ondersteuning van de incidentele hogere voorziening aangevoerde argumenten immers niet aan van welke punten van het bestreden arrest de rechtmatigheid wordt betwist, maar zijn zij slechts in zeer algemene bewoordingen geformuleerd en herhalen zij enkel de in eerste aanleg aangevoerde argumenten of bekritiseren zij de standpunten die verweerders in eerste aanleg hebben ingenomen, in strijd met artikel 178, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof. De overige argumenten zijn onduidelijk, aangezien zij geen conclusies bevatten en niet aangeven in welke onderdelen van het bestreden arrest het Gerecht blijk zou hebben gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

80 Dit geldt in het bijzonder voor de inleidende uiteenzettingen en de uiteenzettingen in verband met de eerste vordering, die deels onduidelijk zijn en deels irrelevant voor de hogere voorziening, aangezien zij enkel de standpunten betwisten die andere partijen in de procedure in eerste aanleg hebben ingenomen en argumenten herhalen die reeds voor het Gerecht zijn aangevoerd, zonder

precies aan te geven van welke onjuiste rechtsopvatting het Gerecht blijk zou hebben gegeven door deze af te wijzen. Door zich in algemene termen te beroepen op het ontbreken van rechtspersoonlijkheid van de speciale vertegenwoordigers van de Europese Unie, heeft Stockdale niet voldaan aan het vereiste om voldoende nauwkeurig de wezenlijke elementen aan te geven waaruit blijkt dat het Gerecht op basis van een onjuiste lezing van de artikelen 4 en 6 van besluit 2019/1340, gelezen in samenhang met artikel 28, lid 1, VEU, en artikel 33 VEU, de SVEU in Bosnië en Herzegovina heeft beschouwd als een autonome entiteit die in rechte kan optreden en deze laatste heeft aangemerkt als de verwerende partij voor de eerste vordering.

81 Wat de uiteenzettingen in het kader van de tweede vordering betreft, moet eveneens worden vastgesteld dat Stockdale niet voldoende duidelijk en nauwkeurig de wezenlijke elementen uiteenzet om te voldoen aan de in punt 76 van het onderhavige arrest genoemde vereisten.

82 Hetzelfde geldt voor alle uiteenzettingen betreffende de derde en de vierde vordering, ten aanzien waarvan Stockdale evenmin preciseert welke punten van het bestreden arrest hij wil aanvechten.

83 Gelet op een en ander voldoet de incidentele hogere voorziening niet aan de vereisten van artikel 178, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof en moet zij bijgevolg niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

84 Volgens artikel 138, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, dat krachtens artikel 184, lid 1, van dat Reglement van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dat is gevorderd.

85 Aangezien het Koninkrijk Spanje in zijn principale hogere voorziening in het ongelijk is gesteld, dient het overeenkomstig de vordering van de Raad, de Commissie, de EDEO en de SVEU in Bosnië en Herzegovina te worden verwezen in de kosten van de principale hogere voorziening.

86 Aangezien Stockdale in zijn incidentele hogere voorziening in het ongelijk is gesteld, moet hij overeenkomstig de vordering van de Raad, de Commissie, de EDEO en de SVEU in Bosnië en Herzegovina worden verwezen in de kosten van de incidentele hogere voorziening.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart:

1) De principale hogere voorziening van het Koninkrijk Spanje wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) De incidentele hogere voorziening van Robert Stockdale wordt niet-ontvankelijk verklaard.

3) Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten van de principale hogere voorziening.

4) Robert Stockdale wordt verwezen in de kosten van de incidentele hogere voorziening.

ondertekeningen